

มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทย:

ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกฎหมายแฟรนไชส์ประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซีย

Legal Measures Concerning Promotion Of Franchise Business In Thailand : A

Comparative Study Of Malaysian And Indonesian Laws

ศุภวรรณ ชูปฏิบัติ¹

นิสิต อินทมาโน¹

บทคัดย่อ

ธุรกิจแฟรนไชส์เป็นธุรกิจสาขาหนึ่งที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ โดยปัจจุบันธุรกิจแฟรนไชส์เป็นที่นิยมและมีการขยายตัวเพิ่มมากขึ้น จึงทำให้ธุรกิจแฟรนไชส์เข้ามามีบทบาทในการดำรงชีวิตของประชาชน แต่อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าธุรกิจแฟรนไชส์ในปัจจุบันมักจะดำเนินธุรกิจไปได้เพียงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ทำให้การประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ต้องการการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีมาตรฐานทางธุรกิจเช่นเดียวกับธุรกิจแฟรนไชส์ในต่างประเทศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการส่งเสริม การประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยและต่างประเทศ โดยศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ และมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมดูแลธุรกิจแฟรนไชส์ของประเทศมาเลเซีย

และอินโดนีเซีย เนื่องจากการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ได้มีการเปิดเสรีการค้าการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ขึ้น จึงทำการศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาและเป็นแนวทางการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยให้มีศักยภาพอย่างยั่งยืน

จากการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในปัจจุบันพบว่า ประเทศไทยยังไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ โดยเฉพาะและการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์นั้นยังไม่เป็นไปอย่างทั่วถึงจึงทำให้การประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยไม่มีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนในการควบคุมดูแลและแก้ไขปัญหา รวมถึงในการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยมีข้อจำกัดมากมาย ทำให้ผู้ประกอบการบางรายไม่สามารถเข้าถึงการส่งเสริมการประกอบธุรกิจของภาครัฐ ซึ่งเมื่อเปิดเสรีการค้าในประชาคมเศรษฐกิจ

¹ นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

อาเซียน ประเทศไทยจะมีศักยภาพในการแข่งขันที่น้อยกว่าประเทศสมาชิกอาเซียนบางประเทศ ทั้งนี้ ผู้เขียนได้ศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยเปรียบเทียบกับประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซียเพื่อนำกฎระเบียบและหลักเกณฑ์ในต่างประเทศเพื่อแนวทางในการแก้ไขปัญหาและแนวทางในการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ของประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าวิทยานิพนธ์นี้เสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ของประเทศไทย โดยนำกฎระเบียบหลักเกณฑ์ของต่างประเทศมาปรับใช้ได้แก่ (1) กำหนดให้มีกฎหมายที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์โดยเฉพาะ ซึ่งจะกำหนดถึงการห้ามเปิดเผยความลับทางการค้าแม้จะหมดสัญญา หรือเลิกสัญญาพร้อมทั้งกำหนดให้มีหน่วยงานที่มีผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับธุรกิจแฟรนไชส์เข้ามาควบคุมดูแลโดยเฉพาะ (2) กำหนดมาตรการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยให้มีศักยภาพที่สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้แก่ภาครัฐ ควรให้ความช่วยเหลือและให้ความรู้เข้าใจเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ ควรให้ผู้ประกอบการเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้มากยิ่งขึ้นและควรสนับสนุนให้ผู้ประกอบการเข้าถึงบริการที่ภาครัฐได้จัดทำขึ้น (3) ควรบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวกับการประกอบ

ธุรกิจแฟรนไชส์ เนื่องจากเมื่อเปิดเสรีการค้าทำให้ประเทศไทยเป็นที่ยอมรับและการสนับสนุนสินค้าท้องถิ่นที่มีให้เป็นที่รู้จัก เพื่อให้การประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ของประเทศไทยมีศักยภาพในการแข่งขันและมีความมั่นคงสามารถดำเนินธุรกิจได้ในระยะยาวอีกด้วย

คำสำคัญ : มาตรการทางกฎหมาย, การส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์,

Abstract

Franchise business is a branch of businesses that is important to economic system. Franchise business in Thailand has been popular and expanded gradually over decades. However, a large number of franchise businesses ceases to exist. It was indispensable to promote and support franchise business by enhancing higher standard as same as foreign countries.

This thesis aims to study history, ideas and theories of promotion of franchise business in Thailand and foreign countries. The thesis studies legal measures concerning promotion of franchise business in Thailand by comparing with laws and regulations controlling franchise business in Malaysia and Indonesia. Moreover, after the ASEAN was established free trade in franchise business in the end of 2015, this

objective of thesis is to pave the way to solve problems and to provide a suitable way in stably promoting franchise business in Thailand.

The study found that, there is no directly existing law concerning franchise business in Thailand. The negative result is that franchise business in Thailand has no rules to control and resolve problems. Moreover, there are many problems limited the promotion of the franchiser in Thailand Hence, while the ASEAN free trade officially began, Thailand enjoys less benefit than other member countries. In order that, the author study legal measures in promoting franchise business, by comparing rules and regulations in Thailand, Malaysia, Indonesia, to serve as a guide in resolving existing problems of franchise in Thailand.

Thus, this thesis provides solutions to problems related to promotion of franchise business in Thailand by learning from foreign rules and regulations into account. (1) Prescribing law concerning franchise business, especially, the prohibition of revealing a business secret even when the franchise contract is expired or terminated and together with establishment of specialized organizations to regulate franchise business. (2) Providing

promoting measures for franchise business in Thailand to improve ability for competing with foreign countries. For instance, the government should support franchise information and provide funding easier. (3) Promulgating franchise business act because it will facilitate flow of goods and services and Thailand's franchise business will be able to go around ASEAN community. Eventually, this will help Thailand to be more competitive in long term run.

Keyword: Legal Measures; Promotion of Franchise Business

บทนำ

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีการเจริญเติบโตของธุรกิจแฟรนไชส์อย่างมาก ในเวลาอันรวดเร็ว โดยมีธุรกิจแฟรนไชส์หลากหลายรูปแบบแตกต่างกันออกไป ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจฟาสต์ฟู้ด ธุรกิจร้านสะดวกซื้อ เป็นต้น ซึ่งได้รับความนิยมจากนักลงทุนในประเทศและผู้บริโภคอย่างต่อเนื่อง โดยผู้ประกอบการต้องการที่จะขยายตลาดธุรกิจอย่างรวดเร็วในการจำหน่ายสินค้าและบริการ เพื่อให้เพียงพอต่อความต้องการของผู้บริโภค และเพื่อให้การประกอบธุรกิจประสบผลสำเร็จได้เร็วยิ่งขึ้น ซึ่งในขณะเดียวกันก็ไม่ได้คำนึงถึงศักยภาพของธุรกิจว่ามีมาตรฐานเพียงพอหรือไม่ อันเป็นผลทำให้การประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยมักประสบ

ปัญหา เป็นเหตุให้ธุรกิจไม่สามารถดำเนินกิจการไปได้ในระยะยาวและธุรกิจมักจะปิดตัวไปในเวลาอันรวดเร็ว

การประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยจะประกอบไปด้วยผู้ประกอบการเป็นผู้ให้สิทธิ ในการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ และผู้รับสิทธิในการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ ซึ่งผู้ให้สิทธิแฟรนไชส์ จะมีอำนาจในการกำหนดหลักเกณฑ์ในข้อสัญญาและควบคุมดูแลเกี่ยวกับธุรกิจแฟรนไชส์ เพื่อให้ธุรกิจแฟรนไชส์ดำเนินกิจการไปได้อย่างมีมาตรฐาน เช่นเดียวกับสาขาหลัก โดยหลักเกณฑ์ในข้อสัญญาการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยนั้นไม่ได้มีการกำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าผู้ให้สิทธิแฟรนไชส์ หรือผู้รับสิทธิแฟรนไชส์จะได้รับความคุ้มครองสิทธิของตนเองมากนักนอกจากข้อสัญญาเท่านั้น จึงทำให้การคุ้มครองสิทธิจากสัญญาแฟรนไชส์ในปัจจุบันมีความไม่เท่าเทียมกันของกลุ่มสัญญาทั้งสองฝ่าย ซึ่งโดยส่วนมากมักจะคิดว่าผู้ให้สิทธิแฟรนไชส์มักจะเปรียบผู้รับสิทธิแฟรนไชส์เสมอ เนื่องจากเป็นผู้มีอำนาจในการกำหนดข้อสัญญา แต่ในบางกรณีอย่างเช่น การที่ผู้รับสิทธิแฟรนไชส์หมดสัญญา หรือเลิกสัญญาได้ประกอบกิจการที่คล้ายคลึงธุรกิจเดิมเพื่อแข่งขันกับธุรกิจแฟรนไชส์นั้นและนำข้อมูลที่เป็นความลับทางการค้าของธุรกิจนั้นมาเปิดเผยทำให้ธุรกิจของผู้ให้สิทธิแฟรนไชส์เดิมของตนเกิดความเสียหายในธุรกิจ ซึ่งพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ.2545 มาตรา 6 “การกระทำที่

เปิดเผยเอาไป หรือใช้ซึ่งความลับทางการค้า โดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้ให้สิทธิแฟรนไชส์ ถือเป็นการละเมิดสิทธิในความลับทางการค้า” ซึ่งผู้เป็นเจ้าของความลับสามารถร้องขอศาลให้ระงับ หรือละเว้นการละเมิดชั่วคราว และฟ้องคดีต่อศาลเพื่อให้ผู้กระทำละเมิดความลับทางการค้าได้ชดใช้ ค่าสินไหมทดแทนตามพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ.2545 มาตรา 8 ซึ่งจะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ.2545 ได้มีการกำหนดถึงการละเมิดความลับทางการค้าไว้แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตามบทบัญญัติของกฎหมายที่มีอยู่นั้นก็ไม่สามารถใช้ครอบคลุมในกรณีของธุรกิจแฟรนไชส์ได้อย่างชัดเจน และมีการดำเนินการล่าช้าในการฟ้องร้องคดีต่อศาล ซึ่งประเทศมาเลเซียได้มีการกำหนดกฎหมายแฟรนไชส์ ไว้โดยเฉพาะ (Franchise Act 1998) ได้กำหนดให้มีมาตรการคุ้มครองสิทธิผู้ประกอบการแฟรนไชส์ ดังนี้ Franchise Act 1998 section 17 ในการทำสัญญา ระหว่างผู้ให้สิทธิแฟรนไชส์และผู้รับสิทธิแฟรนไชส์ ผู้รับสิทธิแฟรนไชส์จะต้องรับรองเป็นหนังสือว่าผู้รับสิทธิแฟรนไชส์และลูกจ้างในธุรกิจแฟรนไชส์จะไม่ประกอบธุรกิจที่คล้ายกับธุรกิจของผู้ให้สิทธิแฟรนไชส์ตลอดอายุสัญญาแฟรนไชส์และภายใน 2 ปี หลังจากสัญญาแฟรนไชส์นั้นหมดอายุ หรือมีการเลิกสัญญา มิฉะนั้น จะมีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ โดยปรับ หรือจำคุก หรือทั้งจำทั้งปรับ พร้อมทั้งในการดำเนินคดีกฎหมายได้กำหนดให้มีคณะกรรมการที่ปรึกษาแฟรนไชส์

คอยให้คำปรึกษาเกี่ยวกับข้อพิพาทที่เกิดขึ้น อีกด้วย

การประกอบธุรกิจแฟรนไชส์มีหน่วยงานที่ให้บริการเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ก็คือ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์มีหน้าที่ในการให้บริการจดทะเบียนธุรกิจและให้ข้อมูลเกี่ยวกับธุรกิจต่างๆ ในประเทศไทย โดยกรมพัฒนาธุรกิจการค้า ไม่ได้มีหน้าที่จะดูแลเฉพาะเจาะจงเพียงธุรกิจแฟรนไชส์เท่านั้น ซึ่งผู้ที่ทำหน้าที่ในการให้บริการจดทะเบียน หรือข้อมูลในธุรกิจนั้น อาจไม่ใช่ผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญ

ด้านธุรกิจแฟรนไชส์ โดยเฉพาะ เนื่องจากธุรกิจแฟรนไชส์มีความหลากหลายในตัวของธุรกิจ เช่น รูปแบบของธุรกิจ ความเหมาะสมในพื้นที่ที่จะทำการประกอบธุรกิจ เป็นต้น ผู้ที่ควบคุมดูแลธุรกิจแฟรนไชส์ให้ เป็นไป ตามระบบจะต้องมีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับธุรกิจแฟรนไชส์โดยตรงจะทำให้ธุรกิจแฟรนไชส์ของประเทศไทยเทียบเท่ากับประเทศอื่นได้ รวมถึงในการควบคุมดูแลความเดือดร้อน ความเสียหายที่มาจาก การประกอบธุรกิจแฟรนไชส์อย่างไม่ถูกต้อง ซึ่งประเทศไทย มาเลเซีย (Franchise Act 1998) มีหน่วยงานที่ควบคุมดูแลธุรกิจแฟรนไชส์โดยเฉพาะภายใต้ กระทรวงการค้าภายในประเทศที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค เป็นหน่วยงานราชการที่ควบคุมธุรกิจแฟรนไชส์ รวมทั้งการจดทะเบียนและอนุ มัติแฟรนไชส์ในประเทศไทย พร้อมทั้ง มีคณะกรรมการที่ปรึกษาแฟรนไชส์ ซึ่งมาจากผู้ที่มีความรู้และ

ประสบการณ์ในสาขาที่เกี่ยวกับแฟรนไชส์ โดยเฉพาะ โดยมีหน้าที่ให้คำปรึกษาในเรื่องเกี่ยวกับธุรกิจแฟรนไชส์และการบังคับใช้เกี่ยวกับธุรกิจแฟรนไชส์อย่างเป็นระบบ

การส่งเสริมของรัฐเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ปัจจุบันในประเทศไทยหน่วยงานรัฐได้ ออกมาตรการต่างๆ ในการส่งเสริมธุรกิจแฟรนไชส์เพื่อเป็นการกระตุ้นระบบเศรษฐกิจของประเทศ โดยมาตรการส่งเสริมธุรกิจแฟรนไชส์นั้นจะได้รับการส่งเสริมก็ต่อเมื่อเป็นธุรกิจที่เข้าข่ายข้อกำหนดที่รัฐได้กำหนดเงื่อนไขไว้ พร้อมทั้งนำพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543 เข้ามาใช้ในการส่งเสริมธุรกิจแฟรนไชส์ ซึ่งจะสนับสนุนธุรกิจในประเทศที่ขาดความสามารถที่จะแข่งขันกับตลาดวิสาหกิจขนาดใหญ่เพื่อพัฒนาให้ธุรกิจมีความเข้มแข็ง ธุรกิจที่พระราชบัญญัตินี้สนับสนุนต้องเป็นธุรกิจอิสระที่มีเอกชนเป็นเจ้าของดำเนินการโดยเจ้าของไม่อยู่ภายใต้ธุรกิจอื่นและต้นทุนในการดำเนินการต่ำ รวมทั้งในส่วนของการส่งเสริมทางการเงิน มีกองทุนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยมีแหล่งที่มาของเงินจากเงินทุนประเดิมจากรัฐจัดสรรให้เพื่อช่วยส่งเสริมธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยและเพื่อให้กลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมกู้ยืมเพื่อก่อตั้ง หรือปรับปรุงประสิทธิภาพของธุรกิจ ซึ่งการส่งเสริมของรัฐที่มีอยู่นั้นยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอต่อการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ที่จะช่วยกระตุ้นให้

นักลงทุนต่างชาติสนใจธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยเท่าที่ควร เนื่องจากภาครัฐไม่ผลักดันให้ผู้ประกอบการเข้าใจอย่างทั่วถึงเกี่ยวกับรายละเอียดขั้นตอนที่ จะได้รับการส่งเสริมธุรกิจที่ ภาครัฐสนับสนุน พร้อมทั้งผู้ประกอบการบางรายไม่ทราบถึงมาตรการการส่งเสริมธุรกิจที่มีอยู่ในประเทศไทย ซึ่งประเทศมาเลเซียภาครัฐมีการออกนโยบายและจัดตั้งหน่วยงานขึ้นมาเพื่อบริการ ผลักดันการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ ซึ่งมีชื่อว่า Ministry of Entrepreneur and Cooperative Development หรือ เรียกว่า MECD หรือ กระทรวงผู้ประกอบการและการพัฒนา สหกรณ์ของมาเลเซียเป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการพัฒนาของผู้ประกอบการ โดยจะกำหนดนโยบายเพื่อพัฒนาผู้ประกอบการส่งเสริม สนับสนุนและอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ประกอบการ รวมถึงการฝึกอบรมทักษะพื้นฐาน ความรู้ขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับผู้ประกอบการในการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์และอีกหน่วยงานก็คือ Perbadanan Nasional Berhad หรือเรียกว่า PNS เป็นหน่วยงานของกระทรวงการคลังจัดตั้งขึ้นเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมแฟรนไชส์ของประเทศมาเลเซีย เพื่อต้องการพัฒนาและส่งเสริมให้ประเทศมาเลเซียเป็นศูนย์กลางของสินค้าฮาลาล ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นและส่งเสริมเพื่อให้ธุรกิจแฟรนไชส์ขยายกิจการและพัฒนาไปยังตลาดต่างประเทศและสนับสนุนการเข้ามาของธุรกิจแฟรนไชส์จากต่างประเทศ รวมถึงเป็นหน่วยงานที่ให้ความรู้ความเข้าใจถึง

ธุรกิจแฟรนไชส์และยังให้ความช่วยเหลือในด้านการเงินให้กับธุรกิจแฟรนไชส์ เพื่อเพิ่มศักยภาพในธุรกิจแฟรนไชส์อีกด้วย พร้อมทั้งประเทศอินโดนีเซียเช่นเดียวกันที่มีการเจริญเติบโตของธุรกิจแฟรนไชส์อย่างต่อเนื่องทำให้รัฐบาลกลางของประเทศอินโดนีเซียออกกฎระเบียบด้านธุรกิจแฟรนไชส์ 2 ฉบับ ซึ่งมีความเข้มงวดมากยิ่งขึ้น ได้แก่ Ministry of Trade Regulation No.53/2012 โดยกระทรวงการค้าของประเทศอินโดนีเซียมีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการ ส่งเสริมการขายสินค้าท้องถิ่นของประเทศให้มีความค้ำยั้งขึ้น และให้สินค้าท้องถิ่นเป็นที่รู้จัก พร้อมทั้งยังสนับสนุนถึงการใช้วัตถุดิบของประเทศซึ่งให้ผู้ประกอบการต้องใช้วัตถุดิบในประเทศถึง 80% เพื่อให้สินค้านั้นได้มาตรฐานเดียวกันและอีกฉบับหนึ่งก็คือ Ministry of Trade Regulation No.68/2012 จุดมุ่งหมายหลักของกฎกระทรวงฉบับนี้เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนร้านค้าแฟรนไชส์ในท้องถิ่นให้มีความทันสมัย โดยผู้ให้สิทธิ แฟรนไชส์เข้ามาช่วยในการพัฒนาให้สินค้าท้องถิ่นเป็นที่แพร่หลายและมีศักยภาพมากยิ่งขึ้น

ปัจจุบันประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งในสมาชิกอาเซียน (Association of South East Asian Nations: ASEAN) เป็นการรวมตัวของประเทศสมาชิกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีสมาชิก 10 ประเทศ ได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย บรูไน เวียดนาม ลาว เมียนมาร์และกัมพูชา โดยมีเป้าหมายสำคัญในการเชื่อมโยงกันทาง

เศรษฐกิจเพื่อส่งเสริมให้อาเซียนเป็นตลาดและฐานผลิตเดียวกัน การส่งเสริมและพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของอาเซียน การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเท่าเทียมกัน และการบูรณาการอาเซียนให้เข้ากับเศรษฐกิจโลก ซึ่งประเทศไทยได้เข้าร่วมกรอบความตกลงว่าด้วยบริการของอาเซียน (ASEAN Framework Agreement on Services: AFAS) โดยภายใต้กรอบความตกลงว่าด้วยบริการของอาเซียน ได้กำหนดให้มีการเปิดเสรีการค้า เพื่อให้การค้าระหว่างประเทศสมาชิกเป็นไปได้ อย่างสมบูรณ์ โดยการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์เป็นธุรกิจสาขาหนึ่งที่อยู่ภายใต้กรอบความตกลงเช่นนี้ เนื่องจากธุรกิจแฟรนไชส์เป็นธุรกิจหนึ่งที่มีความสำคัญและมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วในประเทศสมาชิกอาเซียนและช่วยสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจในประเทศสมาชิกอาเซียน ดังนั้นเมื่อประเทศไทยได้มีการเปิดเสรีการค้าในธุรกิจแฟรนไชส์เมื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะทำให้ธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศสมาชิกอาเซียนสามารถที่จะเข้ามาประกอบธุรกิจในประเทศไทยได้ รวมทั้งธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยเองก็สามารถที่จะเข้าไปลงทุนยังประเทศสมาชิกอาเซียนได้เช่นกัน แต่เนื่องจากประเทศไทยยังมีปัญหาในเรื่องของการไม่มีกฎหมายที่ควบคุมธุรกิจแฟรนไชส์ โดยเฉพาะและกฎหมายที่เกี่ยวข้องที่มีอยู่นั้นแก้ไขปัญหของธุรกิจแฟรนไชส์ไม่ได้ผลเท่าที่ควรนักจึงทำให้ขาดความเชื่อมั่นเมื่อนักลงทุนต่างชาติจะเข้ามาลงทุนในประเทศไทยและเมื่อธุรกิจแฟรนไชส์

ต่างชาติเข้ามาทำการแข่งขันทางการค้าเมื่อมีการเปิดเสรีการค้าในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแล้วนั้นธุรกิจท้องถิ่นในประเทศไทยที่มีอยู่จะได้รับผลกระทบ เนื่องจากธุรกิจแฟรนไชส์ต่างประเทศ มีชื่อเสียงทำให้ผู้บริโภคมีความเชื่อมั่นว่าคุณภาพสินค้าจากต่างประเทศจะดีกว่าสินค้าท้องถิ่น ซึ่งประเทศไทยไม่ได้มีการส่งเสริมสินค้าท้องถิ่น โดยให้ผู้ประกอบการสามารถนำวัตถุดิบที่มีอยู่ในประเทศมาใช้ให้เกิดประโยชน์และเป็นที่ยอมรับแก่ชาวต่างชาติมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาพบว่ามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยยังไม่มี มาตรการทางกฎหมายที่กำหนดขึ้นมาเพื่อควบคุมดูแลธุรกิจแฟรนไชส์โดยเฉพาะและกฎหมายที่เกี่ยวข้องยังไม่มีสามารถควบคุมดูแลธุรกิจแฟรนไชส์ได้อย่างทั่วถึง พร้อมทั้งการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ของรัฐที่มีอยู่นั้นมีประสิทธิภาพไม่เพียงพอต่อการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์และไม่เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายซึ่งทำให้ผู้ประกอบการบางรายไม่ทราบถึงการส่งเสริมของภาครัฐเท่าที่ควร จึงเป็นการยากที่จะทำให้การประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยจะมีศักยภาพในการแข่งขันได้อย่างเท่าเทียมกับต่างประเทศและประเทศสมาชิกในอาเซียน ดังนั้นผู้เขียนจึงได้ศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทย โดยศึกษากฎหมายในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์

กฎหมายต่างประเทศและแนวทางในการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศมาเลเซียและประเทศอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นประเทศที่มีความชัดเจนในตัวของกฎหมายและการส่งเสริมธุรกิจแฟรนไชส์จากภาครัฐอย่างจริงจัง เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยให้มีความสามารถที่จะสามารถแข่งขันได้อย่างเท่าเทียมกับต่างชาติและเป็นมาตรฐานเดียวกับสากล

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยและต่างประเทศ
3. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาหากกฎหมายที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทย
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษา ค้นคว้าวิจัยเชิงเอกสาร โดยศึกษาค้นคว้า วิเคราะห์ข้อมูลจากตัวบทกฎหมาย รวบรวมเอกสาร ตำราวิชาการต่างๆ

งานวิจัย วารสาร บทความเอกสารทางวิชาการ เอกสารที่เผยแพร่ของหน่วยงาน รัฐบาลและเอกชนต่างๆ ข้อมูลที่ได้จากสื่ออิเล็กทรอนิกส์(Internet) รวมทั้งข้อมูลจากตัวบทกฎหมายในต่างประเทศ โดยนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์และสรุปผล พร้อมทั้งเสนอแนะแนวทาง เพื่อแก้ไขปัญหาและจัดให้มีกฎหมายแฟรนไชส์ในประเทศไทยไว้เป็นการเฉพาะ

สรุปผลการวิจัย

การประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในปัจจุบันมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วและมีการขยายตัวมากขึ้น พร้อมทั้งธุรกิจแฟรนไชส์เป็นธุรกิจอีกสาขาหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาของระบบเศรษฐกิจในต่างประเทศ เนื่องจากธุรกิจแฟรนไชส์มีรูปแบบในการประกอบธุรกิจที่มีความทันสมัยและมีรูปแบบที่สำเร็จรูปตายตัวรวมทั้งคุณภาพของสินค้าที่มีการยอมรับจากผู้บริโภค แต่ไม่ว่าอย่างไรการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยยังคงประสบปัญหา เนื่องจากประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายที่เข้ามาควบคุมดูแลเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์โดยเฉพาะ ซึ่งเมื่อเกิดข้อพิพาทเกี่ยวกับธุรกิจแฟรนไชส์ในปัจจุบันยังคงใช้บทบัญญัติกฎหมายทั่วไปที่ปรากฏอยู่ในกฎหมายหลายฉบับของประเทศไทย เพื่อใช้ในการควบคุมดูแลข้อพิพาทที่เกิดจากการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ โดยบทบัญญัติกฎหมายในประเทศไทยที่มีอยู่ยังไม่มี

ความชัดเจนและเกี่ยวข้องโดยตรงกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ จึงทำให้ธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทย มีประสิทธิภาพที่จะสามารถแข่งขันกับต่างประเทศน้อยกว่าประเทศอื่นๆ อันเป็นการส่งผลให้ความเชื่อมั่นของนักลงทุนต่างชาติที่จะเข้ามาประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยลดน้อยลงและการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยไม่ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ที่แน่ชัดว่าธุรกิจแฟรนไชส์มีรูปแบบอย่างไรและในการดำเนินกิจการแนวทางใดถึงจะประสบความสำเร็จและเป็นที่ยอมรับเช่นเดียวกับแฟรนไชส์ต่างประเทศที่ประสบความสำเร็จ ซึ่งในต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศมาเลเซียและประเทศอินโดนีเซียได้มีกฎหมายที่เข้ามาควบคุมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์โดยเฉพาะ ทำให้ประเทศเหล่านั้นประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์และยังเป็นที่ยอมรับในประเทศอื่นๆ อีกด้วย

การส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยมีหน่วยงานรัฐที่ให้การสนับสนุนและออกมาตรการต่างๆ ในการส่งเสริมธุรกิจแฟรนไชส์ เพื่อให้ธุรกิจแฟรนไชส์มีศักยภาพในการประกอบธุรกิจอย่างมั่นคงและสามารถแข่งขันทางการค้ากับต่างชาติได้ ซึ่งการสนับสนุนของภาครัฐที่มีอยู่ในปัจจุบันนำไปใช้กับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ได้อย่างไม่มีประสิทธิผลเท่าที่ควร เนื่องจากการกระจายข่าวสารที่ออกไปอย่างไม่ทั่วถึงและเงื่อนไข

ข้อจำกัดที่ภาครัฐกำหนดไว้มีความไม่สอดคล้องตามขนาดของธุรกิจแฟรนไชส์ที่มีอยู่ รวมถึงการเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่ภาครัฐได้จัดสรรไว้เป็นการยากที่ธุรกิจแฟรนไชส์บางรายที่มีขนาดเล็ก จะสามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ตั้งไว้ได้ จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้การประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยมีระยะเวลาในการประกอบกิจการเพียงช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้นและมักจะปิดตัวไปและการที่ผู้ประกอบการขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับธุรกิจแฟรนไชส์จึงไม่สามารถจะพัฒนาธุรกิจแฟรนไชส์ให้มีประสิทธิภาพที่เป็นสากลและเทียบเท่ากับประเทศอื่นๆ โดยประเทศในสมาชิกอาเซียนที่ประสบความสำเร็จจากการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ซึ่งธุรกิจแฟรนไชส์สามารถช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจได้อย่างประเทศมาเลเซียและประเทศอินโดนีเซียนั้นก็ได้มีการกำหนดแนวทางในการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ที่ชัดเจน โดยภาครัฐเป็นผู้ออกกฎระเบียบที่มีความเข้มงวดและผลักดันสินค้าท้องถิ่นในประเทศของตนเอามาใช้เพื่อให้เป็นที่รู้จักแก่คนทั่วไป ทำให้เมื่อมีการเปิดเสรีการค้าในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนธุรกิจแฟรนไชส์ของประเทศที่มีความชัดเจนในหลักเกณฑ์ ข้อกำหนด แนวทางการส่งเสริมธุรกิจ จะสามารถมีการแข่งขันได้ดีและเป็นที่ยอมรับแก่สากล ผู้เขียนจึงได้สรุปปัญหาที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจ

แฟรนไชส์ในประเทศไทย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) ปัญหาการไม่มีกฎหมายเฉพาะในการคุ้มครองสิทธิของผู้ประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ เนื่องจากกฎหมายในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิทธิจากการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ กรณีการเปิดเผยความลับทางการค้าและการแข่งขันทางการค้าที่มีความคล้ายคลึงกับธุรกิจแฟรนไชส์เดิมที่หมดสัญญา หรือเลิกสัญญา โดยในปัจจุบันนำเอาพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ.2545 มาปรับใช้กับปัญหาที่เกิดขึ้น แต่บทบัญญัติในพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้เจาะจงโดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องการเปิดเผยความลับกรณีที่เป็นผู้รับสิทธิแฟรนไชส์และลูกจ้างในธุรกิจแฟรนไชส์ห้ามมิให้กระทำการเช่นว่านี้ รวมทั้งการที่จะดำเนินคดีในชั้นศาลเกี่ยวกับการละเมิดความลับทางการค้าในปัจจุบัน หากจะฟ้องร้องคู่ความทั้งสองฝ่ายจะต้องเสียค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก และมีความล่าช้าในการดำเนินคดี ซึ่งอาจทำให้ผู้ประกอบการได้รับความเสียหายเพิ่มมากขึ้นและยังอาจจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีที่มีมูลราคาสูง

(2) ปัญหาการไม่มีหน่วยงานเฉพาะในการควบคุมดูแลธุรกิจแฟรนไชส์ เนื่องจากหน่วยงานที่ควบคุมดูแลเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยปัจจุบันก็คือกรมพัฒนาธุรกิจการค้าเป็นองค์กรหนึ่งของกระทรวงพาณิชย์ ซึ่งจะมีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติงานด้านการจดทะเบียนและ

บริการข้อมูลธุรกิจด้านส่งเสริมผู้ประกอบการพัฒนาธุรกิจ โดยเจ้าหน้าที่ที่มีอยู่นั้นไม่ได้เป็นผู้เชี่ยวชาญที่สามารถให้คำแนะนำหรือให้ความรู้เพื่อเป็นแนวทางเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ได้ ทำให้ผู้ประกอบการขาดความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นที่จะชี้แนะในการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(3) ปัญหาการส่งเสริมของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ เนื่องจากการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์จากภาครัฐที่มีอยู่นั้น ไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะผลักดันให้การประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ประสบความสำเร็จไม่ว่าจะเป็นด้านการจัดการและบริหารจากภาครัฐที่ไม่มีแนวทางที่ชัดเจนในการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์อย่างเป็นระบบเดียวกัน ด้านการเงินซึ่งผู้ประกอบการบางรายโดยส่วนมากเป็นรายย่อยไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนจากภาครัฐได้เนื่องจากมีเงื่อนไขข้อกำหนดที่มีความจำกัดอย่างมาก รวมถึงด้านการสนับสนุนของรัฐซึ่งการบริการของรัฐในการจัดให้มีการอบรมขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับธุรกิจแฟรนไชส์โดยผู้ประกอบการบางรายไม่ทราบถึงบริการที่รัฐจัดทำขึ้นเนื่องจากไม่กระจายไปอย่างทั่วถึง เช่น ต่างจังหวัดและจำนวนบุคลากรที่มีความรู้เกี่ยวกับธุรกิจแฟรนไชส์ไม่เพียงพอต่อจำนวนธุรกิจที่มีมากขึ้น

(4) ปัญหาที่ทำให้เกิดผลกระทบกับประเทศไทยเมื่อเปิดเสรีการค้าในการ

ประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทย เศรษฐกิจอาเซียน เนื่องจากประเทศไทยเข้าร่วมเป็นสมาชิกอาเซียนได้ทำความตกลงภายใต้กรอบการบริการซึ่งต้องเปิดเสรีการค้าเพื่อทำการแข่งขันกับประเทศสมาชิกอาเซียนซึ่งประเทศไทยนั้นยังไม่มีกฎหมายที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์โดยเฉพาะอาจส่งผลทำให้นักลงทุนต่างชาติไม่กล้าที่จะเข้ามาลงทุนในประเทศและเมื่อมีการเปิดเสรีการค้าของธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทย เศรษฐกิจอาเซียนแล้วจะทำให้ผู้ประกอบการจากต่างชาติเข้ามามีบทบาทในการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น อาจทำให้ธุรกิจแฟรนไชส์ในท้องถิ่นนั้นไม่ได้รับความสนใจเช่นเดิมและทำให้ธุรกิจแฟรนไชส์ท้องถิ่นค่อยๆ หายไปในที่สุด รวมถึงศักยภาพในการแข่งขันของประเทศไทยน้อยกว่าประเทศอื่นเมื่อต่างชาติเข้ามาทำการแข่งขันทางการค้า เนื่องจากผู้ประกอบการแฟรนไชส์ในประเทศไทยบางราย ไม่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญในการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ที่แท้จริงเพียงต้องการสร้างธุรกิจเพื่อเป็นรายได้ให้แก่ตัวเองเท่านั้น จึงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยมีศักยภาพน้อยกว่าประเทศอื่น

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากการวิเคราะห์และเปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ของประเทศไทยและ

ต่างประเทศ รวมทั้งแนวทางในการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์จากต่างประเทศ อันได้แก่ ประเทศมาเลเซียและประเทศอินโดนีเซีย ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะอันจะเป็นแนวทางและมาตรการในการส่งเสริมการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ของประเทศไทย ดังต่อไปนี้

(1) เห็นควรให้มีมาตรการในการคุ้มครองสิทธิผู้ประกอบการแฟรนไชส์ โดยนำมาตรการทางกฎหมายแฟรนไชส์ของประเทศไทยมาใช้ (Franchise Act 1998) มาใช้เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาการไม่มีกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิจากการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทย โดยกำหนดให้มีกฎหมายที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ขึ้น โดยเฉพาะที่มีบทบัญญัติให้สิทธิของผู้ให้สิทธิแฟรนไชส์และผู้รับสิทธิแฟรนไชส์นั้นมีความสมดุลกัน โดยไม่มีผู้ใดได้เปรียบ หรือเสียเปรียบกันมากไปและเพื่อที่จะทำให้ผู้ให้สิทธิแฟรนไชส์และผู้รับสิทธิแฟรนไชส์ไม่ไปกระทำความผิดอันก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้อื่น รวมถึงจะทำให้การประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยเจริญเติบโตและขยายกิจการไปยังประเทศอื่นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(2) เห็นควรให้มีหน่วยงานเฉพาะในการควบคุมดูแลธุรกิจแฟรนไชส์ โดยนำมาตรการที่จัดให้มีหน่วยงานเฉพาะในการควบคุมธุรกิจแฟรนไชส์อันเป็นมาตรการกฎหมายแฟรนไชส์ (Franchise Act 1998) ของประเทศไทยมาใช้เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่ดังกล่าว โดยกำหนดให้มี

กฎหมายที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ขึ้น โดยเฉพาะที่มีบทบัญญัติให้มีหน่วยงานเข้ามาควบคุมดูแลธุรกิจแฟรนไชส์ อันเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญเฉพาะในเรื่องธุรกิจแฟรนไชส์ โดยตรงในประเทศไทย

(3) เห็นควรให้มีการส่งเสริมของรัฐที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ โดยนำมาตราการส่งเสริมด้านการจัดการและบริหารด้านการเงินและด้านการสนับสนุนของรัฐธุรกิจแฟรนไชส์ อันเป็นมาตรการตามกฎหมายแฟรนไชส์ (Franchise Act 1998) ของประเทศมาเลเซียและกฎกระทรวงว่าด้วยแฟรนไชส์ หมายเลข 42/2007 (The Government Regulation on Franchise No. 42/2007) ของประเทศอินโดนีเซียมาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวในประเทศไทย โดยกำหนดให้มีกฎหมายที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ขึ้น โดยเฉพาะในประเทศไทยที่มีบทบัญญัติกำหนดมาตรการส่งเสริมธุรกิจแฟรนไชส์ให้มีความเข้มงวดมากกว่าเดิมที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งควรมีหน่วยงานที่จัดการและบริหารให้ผู้ประกอบการมีความรู้ ความเข้าใจในระบบธุรกิจแฟรนไชส์อย่างแท้จริง พร้อมทั้งจัดการและบริหารสินค้าหลักของประเทศให้เป็นที่ยุติกันทั่วไประยะการพัฒนาธุรกิจแฟรนไชส์มีความมั่นคงยิ่งขึ้นและเป็นการช่วยให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศให้ดีขึ้นอีกด้วยและกำหนดมาตรการในการเข้าถึงแหล่งสถาบันการเงินของรัฐ โดยลดเงื่อนไขข้อจำกัดในการกู้ยืมเงินเพื่อนำไปใช้พัฒนาธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยให้มีความมั่นคง

ยิ่งขึ้นรวมถึงกำหนดมาตรการให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจแฟรนไชส์เข้าถึงการสนับสนุนของภาครัฐได้ง่ายยิ่งขึ้น โดยภาครัฐต้องมีนโยบายในการส่งเสริมธุรกิจแฟรนไชส์รายย่อยที่มีอยู่มากในประเทศไทยให้ได้บริการจากภาครัฐเสมือนกับผู้ประกอบการรายอื่นๆ

(4) เห็นควรให้มีกฎหมายควบคุมธุรกิจแฟรนไชส์โดยเฉพาะขึ้นในประเทศไทย โดยนำมาตราการกฎหมายในการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ดังกล่าวของประเทศมาเลเซียและอินโดนีเซียมาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาจากการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทย เพื่อให้การประกอบธุรกิจแฟรนไชส์ของประเทศไทยมีประสิทธิภาพที่ดีขึ้นและได้รับการยอมรับในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พร้อมทั้งช่วยพัฒนาให้เศรษฐกิจภายในประเทศนั้นดีขึ้นและเห็นควรให้กำหนดมาตรการกฎหมายในการส่งเสริมการใช้สินค้าท้องถิ่นในการประกอบธุรกิจแฟรนไชส์เพื่อไม่ให้ธุรกิจแฟรนไชส์ต่างชาติเข้ามามีบทบาทอุปโภคและบริโภคของคนไทยมากเกินไป รวมถึงเห็นควรให้กำหนดมาตรการหรือนโยบายในการสนับสนุนธุรกิจแฟรนไชส์ในประเทศไทยให้พัฒนาสู่สากล โดยให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย หรือข้อมูลของธุรกิจแฟรนไชส์ของประเทศที่ประสบความสำเร็จในธุรกิจแฟรนไชส์แก่ผู้ประกอบการแฟรนไชส์อย่างทั่วถึง เพื่อให้ธุรกิจแฟรนไชส์ของประเทศไทยสามารถแข่งขันกับธุรกิจแฟรนไชส์ของต่างประเทศได้อย่างเท่าเทียม

บรรณานุกรม

- กษมา มาลาวรรณ. (2544). **ความตกลงเขตการลงทุนอาเซียน**. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- กฤตชญาภัค อุ่นเสรี. (2554). **ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน AEC : ASEAN Economic Community**. เอกสารความรู้ สถาบันดำรงราชานุภาพ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย.
- กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์. (2556, 9 กรกฎาคม). **การพัฒนากลยุทธ์การตลาดธุรกิจแฟรนไชส์สู่สากลภายใต้โครงการพัฒนาและสร้างโอกาสทางการตลาดธุรกิจแฟรนไชส์**. รายงานวิจัย สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและพัฒนา (องค์การมหาชน).
- กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์. (2555). **ธุรกิจบริการ:การจัดจำหน่าย**. กรุงเทพฯ.
- บริษัท พีเพิลมีเดีย จำกัด. (2549). **ธุรกิจมั่นคงแห่งยุค**. กรุงเทพฯ: บริษัท อมรินทร์ บู้ค เซ็นเตอร์ จำกัด.
- พระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545
- พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ.2542
- พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543
- สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2548). **เรียนลัดบนโลกธุรกิจแฟรนไชส์**. กรุงเทพฯ: บริษัท ฟิทู ดีไซน์ แอนด์ พรินท์.
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (เมษายน 2551). **โครงการศึกษาวิจัยกฎหมายและแนวนโยบายภาครัฐทางกฎหมายที่มีผลกระทบต่อ SMEs: ศึกษาเฉพาะกรณีผลกระทบของกฎหมายและระเบียบที่มีผลต่อขีดความสามารถในการแข่งขันของ SMEs**. รายงานฉบับสมบูรณ์ สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย.
- สำนักงานคณะกรรมการปฏิรูปกฎหมาย. (2558). **การปฏิรูปกฎหมายปฏิรูปเพื่อSMEและเศรษฐกิจไทย**. กรุงเทพฯ: บริษัท มาตา การพิมพ์ จำกัด.
- Franchise Act 1998
- The Government Regulates on Franchise No.42/2007
- Ministry of Trade Regulation No.53/2012
- Ministry of Trade Regulation No.68/2012